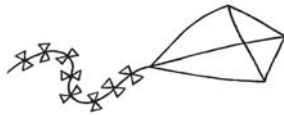

Франсис Ходжсън Бърнет
МАЛКАТА ПРИНЦЕСА

ЗЛАТНИ ДЕТСКИ КНИГИ

67

Франсис Ходжсън Бърнет

МАЛКАТА ПРИНЦЕСА

Превод от английски
Татяна Трифонова

TRUD
СОФИЯ, 2012

Frances Hodgson Burnett
A Little Princess

- © Татяна Трифонова, превод, 2012 г.
© Виктор Паунов, библиотечно оформление, 2012 г.
© Кремена Пенчева, корица, 2012 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2012 г.

ISBN 978-954-398-269-1

Сара

В един мрачен зимен ден, когато жълта гъста мъгла се стелеше тежко по улиците на Лондон, лампите вече светеха, а витрините на магазините блестяха ярко, като че беше нощ, в един бавно отминаващ файтон седеше необикновено малко момиченце.

Тя беше присвила крачета в скута на баща си, който я беше прегърнал, и се взираше през прозореца в отминаващите хора с дълбоките си големи очи.

Беше толкова малка, че човек не би очаквал да види такъв поглед на личицето ѝ. Поглед, който поскоро би подхождал на дванайсетгодишно дете, а Сара беше едва на седем. Факт беше обаче, че тя винаги мечтаеше и размишляваше за разни чудати неща и сама не можеше да си спомни момента, когато не е мислила за възрастните хора и за света, към който принадлежат. Имаше чувството, че е живяла ужасно много време.

Спомни си как пътуваха с нейния баща – капитан Крю, от Бомбай дотук. Мислеше си за големия кораб, за индийските моряци, които се разхождаха нагоре-надолу, за игрите с децата по нагорещената палуба и за младите офицерски съпруги, които се опитваха да я заговорят и се смееха на думите ѝ.

Тя размишляваше най-вече върху това колко е необикновено, че първо беше в Индия под изгаря-

щото слънце, после насред океана, а сега се возеше в необикновено превозно средство по непознати улици, където денят беше тъмен като нощта. Всичко ѝ се стори толкова объркано, че се сгуши още повече в баща си.

– Тате – каза тя с тих тайнствен глас, който приличаше на шепот. – Тате.

– Какво има, мила? – отвърна капитан Крю, докато я придърпваше към себе си, след което се обърна към нея. – За какво си мислиш, Сара?

– Това ли е мястото? – прошепна тя, сгушвайки се отново в него. – Това ли е, тате?

– Да, малката ми Сара, това е. Най-накрая стигнахме.

Макар да беше само на седем години, тя усети, че баща ѝ се натъжи, когато ѝ отговори.

Струваше ѝ се, че бяха изминали години, откакто той започна да ѝ разказва за „мястото“ – така го наричаше тя.

Майка ѝ починала при раждането ѝ, затова Сара не я познаваше и не усещаше липсата ѝ. Изглежда нейният млад, красив, богат и обичан баща бе единственият роднина, който си имаше. Те винаги бяха играли заедно и винаги бяха държали един на друг. Сара знаеше, че той е богат, защото беше чувала хората да казват това, когато си мислеха, че не ги слуша. Беше чувала също да казват, че когато порасне, тя също ще бъде богата. Сара не знаеше смисъла на това да бъдеш богат. Винаги беше живяла в красива къща и беше свикнала да е заобиколена от много слуги, които ѝ се кланяха и я наричаха „миси сахиб“*, като винаги ѝ правеха път. Тя имаше играчки, домашни любимци и бавачка, коя-

---

*Малката господарка (инд.) – бел. прев.

то я боготвореше. Постепенно беше научила, че хората, които са богати, притежават такива неща.

Само едно нещо я бе безпокояло през краткия ѝ живот – „мястото“, на което щеше да бъде отведена някой ден. Климатът на Индия никак не бе подходящ за деца, затова възможно най-бързо беше откарана в Англия, за да започне училище. Сара беше виждала други деца да заминават и беше чувала, че родителите им разказват за писмата, които получават от тях. Знаеше, че и тя ще трябва да ходи на училище, и макар историите на баща ѝ за корабоплаването и за новата страна да я привличаха, тя се беше измъчвала от мисълта, че той ще е далеч от нея.

– Не би ли могъл да дойдеш на онова място с мен, тате? – бе питала, когато беше петгодишна. – Не би ли могъл и ти да ходиш на училище? Аз ще ти помагам с уроците.

– Но ти няма да останеш там много дълго, малката ми Сара – беше отвърнал той. – Ще живееш в хубава къща, която ще е пълна с малки момичета, с които ще си играете, а аз ще ти изпращам купища книги. Ще пораснеш толкова бързо, че няма да усетиш как си станала достатъчно голяма и умна, за да се върнеш и да се грижиш за татко.

Харесваше ѝ да мисли за това. Да се грижи за къщата, да язди с баща си, да сяда начело на масата, когато той има гости за вечеря. Да му говори и да чете книгите му – това бе най-съкровено то ѝ желание, и ако се налагаше да отиде на „мястото“ в Англия, за да го постигне, щеше да го направи. Не се интересуваше много от другите момичета, но ако разполагаше с много книги, щеше да се утешава с тях. Тя обичаше книгите повече от всичко, а и винаги съчиняваше истории за красиви неща и си ги раз-

казваше. Понякога ги споделяше с баща си и той ги харесваше, колкото и тя.

– Е, татко – каза нежно тя, – щом сме тук, предполагам, че трябва да се примирим.

Баща ѝ се засмя на нейното сериозно изказване и я целуна. Той никак не се беше примирил, но знаеше, че трябва да запази това в тайна. Неговата чудата малка Сара му бе верен другар и той почувства, че ще бъде самотен, когато се върне в Индия, влезе в къщата и тя не го посрещне в малката си бяла рокличка. Затова я притисна в ръцете си, докато файтонът се поклащаше по големия мрачен площад, на който се намираще къщата, към която се бяха отправили.

Беше голяма и мрачна тухлена сграда, по нищо не се различаваше от останалите на улицата, но на входната врата блестеше метална табела, на която беше гравирано с черни букви:

ГОСПОЖИЦА МИНЧИН

Специализиран пансион за млади дами

– Пристигнахме, Сара – каза капитан Крю, като се опитваше да звучи възможно най-бодро.

После я свали от файтона, заедно изкачиха стъпалата пред вратата, след което натисна звънеца. След време Сара често щеше да си мисли, че къщата по особен начин подхождаше на госпожица Минчин. Тя беше респектираща и добре обзаведена, но всичко в нея беше отблъскващо. Сякаш креслата бяха направени от кости. В салона всичко беше твърдо и излъскано, дори циферблатът на високия часовник в ъгъла изглеждаше полиран. В стаята, в която бяха отведени, беше постлан килим на квадрати. Столовете бяха старомодни, а един масивен часовник беше поставен на мраморна полица.